

Danielles Darkpart

Mijn visie op dans werd geïmpacted door dit project waar ik in meedanst. Het switcht tussen twee performance-ruimtes die de beladen relatie tussen dans en cinema benadrukken. Terwijl ik me de fotografische bewegingsstudies van Edward Muybridge en Étienne-Jules Marey voor de geest haalde (DD noemde een deel van *Darkpart* trouwens nonchalant de 'Muybridge dance'), begon ik me te concentreren op de aspecten van de menselijke beweging die zich slinks onttrekken aan een filmopname. Tegelijk stelde ik me vragen over de fysieke processen en de affectieve verbanden die worden verdrongen door de gewoonte van de westerse toeschouwer om het visuele te laten primeren, en dans te reduceren tot een bewegend beeld.

Een verhoogde aandacht voor geluid verscherpte zowel mijn gevoel voor een intern ritme als voor een interne ruimte. Naarmate *Darkpart* vorderde, dijde dit bewustzijn uit en omvatte het ook de fysieke relaties tot andere lichamen in de kamer. Doordat we niet konden zien, communiceerden de dansers met elkaar door een hoorbaar contact met de vloer. Ons roffelen en slaan, in contrapunt vermengd met de opgenomen score, markeerden de ruimte. Na eventjes te hebben gesprongen, vielen we collectief op de grond, waarbij we ons lichaam ontspanden om lage, resonerende tonen te produceren. Vervolgens gleden we zacht over de grond, terwijl we ons snel omhoog duwden. De geluiden die werden voortgebracht door mijn handelingen, voelden als uitlopers van mijn lichaam.

Ik probeerde deze sonore galmen nauwgezet te projecteren, en gewaar te worden hoe ze werden ontvangen door de toeschouwers. Het resultaat was een sensatie verwant aan een aanraking – geluidsgebaren van een ongewone intimiteit, die moeilijk te onderscheiden zijn in voorstellingen waarin het zichtbare beklemtoond wordt.

We wilden dat de geluiden van onze handelingen zoveel mogelijk hun eigen kracht zouden uitdragen, dus probeerden we ons verlangen naar expressiviteit te verdringen. Dit was echter moeilijk, en tot op zekere hoogte ongewild. In het begin trokken we onze donkere kleren uit om onze huid te tonen, en ons lichtgekleurd ondergoed glinsterde wanneer de lichten langzaam aangingen. We kleedden ons zo stil mogelijk uit, omdat we de metaalachtige geluiden van opengaande ritsen wilden vermijden. Even later was het mijn taak om energiek heen en weer te lopen in de periferie van de ruimte. Het was uitdagend om in het donker te lopen, en elke aarzeling klonk als een stokkend ritme en een behoedzame voetstap. Het doel was evenwel om een gezwind getrappel te produceren, dat luider werd naarmate ik mijn snelheid opdreef. Een vriendin die was komen kijken, vertelde me achteraf dat deze geluiden beelden oproepen van verlaten steegjes of pikzwarte velden. Op haar kwamen ze over als geluiden die bij een wanhopige ontsnapping horen. Voor mij wees dat erop dat onnadrukkelijke geluiden – ongeacht hun intentie – betekenis kunnen geven en complexe sociale betekenislagen in zich kunnen dragen.